

06. 03. 2011

Press

Vozi, Miška!

Bobana Stojanović (24) diplomirala je ekonomiju s najboljim ocenama i sprema master studije, ali već tri godine ne ispušta volan 18 tona teškog autobusa koji vozi na međunarodnim relacijama

Isprva su bile suvozači koji su ćutke i lepotom upotpunjavali sliku imućnog muškarca za volanom automobila. Ubrzo su sa tog istog suvozačkog mesta počele da gundaju, smatrajući da emancipacija podrazumeva i ravnopravnost za volanom. Naposljetku su preuzele volan, stvarajući sasvim novu sliku na kojoj jača polovina

pokunjeno sedi na suvozačkom mestu, gundajući sebi u bradu kako je volan u rukama žene isto što i žilet u rukama deteta, ali...

Bobana Stojanović na sreću nije morala da prođe taj razvojni put, mada su joj sijaset predrasuda proizašlih iz tih vremena obilato uletali u „makazice“, čineći njen put onim kojim se zaista ređe ide. Nije se pokolebala. Jednostavno bi zatreptala tim zanosnim okicama i prešaltovala u brzinu više, znajući da krivu Drinu po kojoj je „šoferska tuga pregolema“ ništa neće moći da ispravi...

- I ne trudim se, pa kom krivo, kome drago! Radim ono što volim i što odlično znam, a ljudi će se vremenom navići, mada već dobrim delom i jesu - veli, tipično/atipično devojče od 24 leta, šireći lice u predivan osmeh.

Tipična utoliko što je u mnogo čemu nalik svojim vršnjakinjama, i atipična utoliko što im nije nimalo nalik.

Diplomirala je ekonomiju sa odličnim ocenama, sprema se za master studije, radi otkad je dovoljno stasala za rad, i već tri godine svojski uživa u svom hobiju - vožnji putničkih autobusa na međunarodnim linijama.

Usamljena lepotica - Nema dečka jer ne voli folirante i neradnike

- Nemam dečka, jer ne volim folirante i lezileboviće koji samo filozofiraju, maštaju o lovi, a beže od svakog posla. Volim i cenim vredne ljude, kakvi smo i svi mi u kući, tako

da bih puna srca bila i sa šoferom, bez ikakve razlike što sam ja završila fakultet. Važno da je da je dobar čovek i da zna šta hoće od života! Titule me ne zanimaju, imam svoju i nemam kompleksa koje bih lečila tuđim. Ne smeta mi ni kada me iz zezanja zovu „sine Katice“, jer šoferski posao smatram izuzetno odgovornim, teškim i nadasve poštenim - zaključuje ovo malo-veliko biće.

Jeste, autobusa, i to onih na sprat, teških 18 tona bez putnika, i još ko zna koliko uz preteške putničke naravi.

- Ma, ljudi su čudo! Prvo su zaprepašćeni i preplašeni kad shvate ko je za volanom, a već posle prve pauze oduševljeni do te mere da je već obavezan deo folklor postao fotografisanje za uspomenu sa svakim od njih - otkriva nam, kroteći goropadnu zver koja se već navikla na te nežne ruke.

- Uz oca koji se više od dve decenije bavi autoprevozom valjda je nekako logično bilo da zavolim volan. Pored starije sestre, koja je u nekim mirnijim vodama, ja mu dođem nešto kao „tatin sin“... Zapravo, počelo je od dede, koji me je dok sam bila dete naučio da vozim traktor, pa se nastavilo sa svim mogućim prevoznim sredstvima, osim tenka,

ali samo zato što njih još nema na repertoaru auto-škola - mislite da se šali?! To su mislili i kada je upisivala vožnju, ali samo oni koji je ne poznaju dovoljno.

- Sa punoletstvom sam polagala za B kategoriju, pa u sledeće tri godine za C, D i E.

Instruktori su bili skeptični, ali samo dok ne bih sela za volan i pokazala šta „tatin sin“ ume, a onda bi se, poslovično, na polaganjima obraćali ostalim kandidatima: „Gledajte sad, boranijo, kako se vozi!“ Sve sam ispolagala iz prve, i već sa 21 godinom počela da vozim međunarodne ture - tačnije, kako čujemo, prva tura nije bila baš međunarodna, a putnici su bili pažljivo probрани za tu priliku.

- Da, prvu „turu“ sam odvezla rekreativno do Jagodine, potovarivši komplet familiju u autobus. Valjda je fer da prvo probam na svojim, i da se prvo pred njima dokažem, zar ne - slažemo se, iskreno priznajući da bismo propustili tu ekskurziju da smo joj kojim slučajem familija.

Radi ono što voli - Bobana Stojanović razume mamu u potpunosti, ali kaže da nema ništa od toga da batali ni volan ni ekonomiju

Zbog one predrasude s početka, razume se. Ponosni otac Bata kaže da su sve to „porođajne muke“ šoferskog posla, naročito kada je Miško zapravo Miška, ali apsolutno veruje u ćerku, njen je najčvršći oslonac i verni sapatnik na drumu.

Majka k'o majka, nekako je pregrmela Bobaninu B kategoriju, ali već sa svakom sledećom na licu se javljala po nova bora, nalik dalekim putevima na koje sa strepnjom ispraća ćerku šoferku.

- Ma, razumem ja mamu u potpunosti, ali nema ništa od toga da batalim volan. Naravno, nema ništa ni od toga da batalim ekonomiju, pa ću spojiti lepo i korisno vodeći jednog dana porodičnu autoprevoznčku firmu, i vozeći, naravno - kaže nepokolebljivo devojče, prelepog lica i usana koje se ne daju umiriti od vragolastog smeška.

Priznaje, izleti iz njih ponekad i psovka u vožnji, kako poslovično i dolikuje drumskim bedevijama, odnosno, princezama u kočijama sa previše upregnutih „konja“...

Predrasude - Putnici se prvo zabezeknu, a posle je grle i ljube

- Eh, predrasude! Bilo ih je i biće. Sećam se puta za Italiju kada sam po ukrcavanju putnika primetila kako neki momak preneraženo gleda šta to radim, mašući rukama da stanem. Kasnije se ispostavilo da je reč o sinu jedne putnice iz autobusa, koji je odmah po polasku panično zvaao majku na mobilni ubeđujući je da napusti autobus čim se ukaže prilika, jer neko dete sedi za volanom, i to žensko! Kada smo napravili pauzu posle prelaska hrvatske granice, prišla mi je ta žena, ispričala čitavu priču i rekla da je gotovo ubedila sina kako je nešto ishalucinirao i da autobus vozi muškarac. Pitala je potom da li može da me poljubi i zagrlji, rekavši da se dotad nije sigurnije osećala u vožnji, ne znajući da je devojka za volanom - prepričava Bobana tek jednu sa kamare anegdota koje su obeležile njen dosadašnji staž za velikim volanom.

- Bilo je, znači, svakakvih komentara, od onih neumesnih i banalnih, do hvalospeva i rekoh već fotografisanja za uspomenu. Bilo je i udvaranja, da ne budem preskromna, ali bilo je i takvih daveža da sam htela da eksplodiram od muke. Sećam se jednog mlađeg bračnog para iz grupe turista koje smo vraćali iz Grčke. U jednom trenutku je kolega upitao da li hoću da ga zamenim za volanom da se malo odmori, što sam, naravno, prihvatila. Nedugo zatim sa sprata je sišla ta žena, prišla nam i sasula „paljbu“ po kolegi - kako ga nije sramota da se tako igra sa životima putnika dajući volan u ruke detetu?! Pretila nam je policijom čim dođemo do naše granice, inspekcijama, žalbama, tužbama, ne dozvoljavajući kolegi da dođe do reči i kaže joj da imam dozvolu, da sam profesionalni vozač i da mi nije prvi put da teram autobus. Strahovala sam da će podbuniti ostale putnike koji su dremali i da će nastati problem bez problema. Kako se ona utišala i demonstrativno vratila na svoje mesto, tako je došao njen muž i nastavio sa repertoarom: videćemo mi kad stignemo na granicu, tražiće da nas privedu, zvaće ove i one, prijaviće nas, tužiti... i sve tako do granice, gde sam uzela sva dokumenta koja posedujem, zaključno sa međunarodnom vozačkom dozvolom i lekarskim uverenjem i odnela im na uvid. Džaba, oni su i dalje bili silno pogođeni čitavim događajem da nisu hteli ni da pogledaju šta im pružam, ali više nisu pretili ni policijom, niti demonstrativnim napuštanjem autobusa - seća se naša šoferska heroina, koja je za tri godine tahografskog staža za točkovima ostavila Grčku, Bugarsku, Italiju, Francusku, Španiju, Siciliju... I mnoga slomljena muška srca, koja nisu imala dovoljno kubika da isprate njen način života.

Katice, sine - Majka je nekako preživela B kategoriju, ali strepi zbog C, D i E

Ako li posle svega još neko ne veruje da naš Miško s kivicama ne može pola kilometara u rikverc vezanih očiju - nek' izvoli i sedne joj u autobus...

Šoferska je tuga pregolema, al' samo za put koj' Bobanu nema!

Mihailo Medenica